

MILYEN IS EGY HÁGÓ?

Bár emberi település nem volt sehol a közelben, pontosan a hágón, a két medencét összekötő országút mellett egy piros-fehér csíkos vasrúdon autóbusz-megálló kerek táblája himbálózott a szélben. Itt haladt keresztül naponta négy autóbusz, a reggeli és a délutáni járat.

A pózna tövében magányos lány üldögélt. Nem túl gondosan varrt, egyszerű barna köpenyt viselt, csupaszon hagyott lábán valami olcsóbb cipőt. Kezében háló lógott, eltenni való uborkával. A reggeli járatral érkezett dél felől; valahonnan, ahol megterem az uborka.

Egy ilyen hágó elég széles hely, ezernégyszáz méter fölött elég szelesek a helyek, szép időben is lobog az ember ruhája szegélye. A lánynak is, bár hátát a martnak vetve ült, kicsit lobogott barna köpenye szegélye, fölötte nyikorgott a megállót jelző kerek tábla.

Tiszta idő volt. A két medencébe jól be lehetett látni, az északiba valamivel távolabbra, bár nyugatnak kanyarodó végét a páráságra hulló napfény elfehéřítette. Nyugat és kelet felé erdős és kopár gerincek váltakoztak, a magasabb hegyhátról hófoltok nyúltak egészen az erdőhatárig.

Valamivel a hágó alatt egy kanyarban tejbegyűjtő volt. A magasabban fekvő esztenákból kis szekereken hordták ide le a tejet minden délelőtt. Az esővájta utacsákák a hágón torkolltak az országútba, zötyögő kis szekerek mellett szaladtak a tehenészfiúk.

„Vigyünk-e lefele egy darabon?” – kiabálták a lánynak.

A lány alig nézett feléjük. Csak a fejével intette, hogy nem akarja.

Néhány teherautó is megállt a hágón. Amíg a motor hűlt, a sofőrök körülnéztek, lepillantottak mindkét oldalon a völgyekbe, ahol a fenyvesekből kifehérelt egy-egy kanyar. Ők is megkérdezték a lányt, vigyék-e valamerre egy darabon. De a lány nem akart menni sem délnek, sem északnak.

Ebédidő tájt, amikor a tehenészfiúk hazafelé igyekezve elhaladtak előtte, újra megkérdezték: vinnék-e fölfelé egy darabon? De a lány fölfelé sem akart menni.

A pózna tövében üldögélt, és a távolba nézett. Csak nagy ritkán állott fel, ilyenkor megigazította a ruháját, átment az úton, s úgy tűnt, csak a helyet nézi, ahol az előbb üldögélt, s a távolba révedt. Arcával mintha nem lett volna sehol, érdemes lett volna közelről szemébe nézni, de ettől aztán bizonyára megijed. Itt érte a délután is.

Oktalanul bár, de kicsit bánatos tud lenni egy ilyen havasi délután. Egy ilyen elhagyatott hágó, ahonnan északnak és délnek be lehet látni egy-egy délutánt. Egy ilyen lány, akit nem szabadna megijeszteni.

Estefelé, amikor jött a fél hetes busz, felszállt, és továbbutazott észak felé.

Kicsit városias, kicsit parasztos volt, kicsit bizonytalan, kicsit akaratos, délről érkezett, észak felé tartott uborkáival, és egy napot töltött a hágón.

Most már úgy tűnt, csak ezt a fél hetes buszt várta reggel óta. Talán mégis valami egyebet, és talán hiába. Vagy talán csak tudni akarta: milyen is egy hágó?